

Dr hab. Justyna Szulich-Kałuża, prof. KUL
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
Instytut Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach
Kierownik Katedry Komunikacji Wizualnej i Nowych Mediów

Lublin, 3.09.2026 r.

Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Anny Słani
Dziennikarstwo wojenne czy pokojowe? Modele relacjonowania konfliktu izraelsko-palestyńskiego w mediach arabskich, amerykańskich i izraelskich w 2021 roku

Ocena ogólna rozprawy doktorskiej

Rozprawa doktorska pod względem merytorycznym, przyjętych założeń metodologicznych i zrealizowanych badań wpisuje się w problematykę współczesnych badań nad komunikowaniem medialnym, a w szczególności nad sposobami relacjonowania konfliktów zbrojnych we współczesnych mediach. Podjęta problematyka jest aktualna, istotna poznawczo i społecznie, a przeprowadzona analiza pozwala na sformułowanie ciekawych wniosków dotyczących obecności wojennego i pokojowego modelu dziennikarstwa w przekazach wybranych nadawców. Dysertacja jest prawidłowo usytuowana w obszarze dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach, a podjęta problematyka pozostaje bezpośrednio związana z jej przedmiotem. Analiza sposobów funkcjonowania współczesnych mediów, konstruowania przekazów dotyczących konfliktów zbrojnych oraz roli dziennikarstwa w kształtowaniu medialnego obrazu rzeczywistości wojennej wpisuje się w istotny nurt współczesnych badań nad komunikowaniem medialnym. Zastosowane podejście badawcze, obejmujące analizę treści zawartości przekazów medialnych pozostaje adekwatne do specyfiki dyscypliny. Rozprawa charakteryzuje się starannie opracowanym zapleczem teoretyczno-definicyjnym, właściwym osadzeniem w ilościowym i jakościowym paradygmacie badawczym oraz poprawnie dobranym instrumentarium badawczym. Wartością zrealizowanego projektu jest próba przełożenia teoretycznej dychotomii: dziennikarstwo wojenne – dziennikarstwo pokojowe na system wskaźników umożliwiających empiryczną analizę przekazów różnych nadawców i platform. Odpowiednie zoperacjonalizowanie tych wskaźników oraz ich zwalidowanie pod względem rzetelności może stanowić istotny wkład metodologiczny w rozwój polskich badań medioznawczych. Część empiryczna pracy pozwala na pozytywną ocenę warsztatu badawczego Doktorantki, przy czym wskazane uwagi dotyczące kilku szczegółowych kwestii metodologicznych nie podważają wartości przeprowadzonych badań ani ich wyników.

Ocena szczegółowa rozprawy

Struktura i zawartość treściowa rozprawy

Recenzowana rozprawa ma przejrzystą i logiczną strukturę. Składa się z wykazu skrótów, wstępu, czterech rozdziałów, z których pierwsze dwa są teoretyczne, kolejne stanowią część metodologiczną oraz analityczno-interpretacyjną. Pozostałe elementy składowe to: zakończenie, załączniki (książka kodowa oraz zestawienie wskaźników wojennego i pokojowego modelu dziennikarstwa) bibliografia, spis grafik i tabel (w całości liczy 252 strony). Struktura pracy pozwala na logiczne śledzenie przebiegu realizacji projektu badawczego od części wprowadzającej, ustaleń teoretycznych, przez metodologię, realizację badań do wniosków końcowych. Wyraźny podział na część teoretyczną, metodologiczną oraz analityczno-interpretacyjną pozwala na przejrzyste zapoznanie się z zapleczem teoretycznym, a następnie wynikami badań.

We wstępie Autorka przedstawia problem badawczy, lokując go na przecięciu kilku obszarów badawczych: nauk o komunikowaniu społecznym i mediach, komunikowaniu politycznym, studiów nad konfliktem i pokojem oraz badań nad współczesnym ekosystemem medialnym. Autorka trafnie identyfikuje potrzebę badań wykraczających poza klasyczne analizy dyskursu i analizy ramowe oraz wskazuje na wartość połączenia analizy treści przekazów mediów internetowych z analizą komunikowania w mediach społecznościowych i zaangażowania odbiorców.

Rozdział pierwszy („Dziennikarstwo wojenne i pokojowe jako modele relacjonowania konfliktów zbrojnych w mediach – aspekty teoretyczne”) przedstawia ewolucję relacjonowania konfliktów zbrojnych w mediach, prowadząc od XIX-wiecznych początków korespondencji wojennej do współczesnego, cyfrowego ekosystemu medialnego. Autorka przyjmuje, że sposób relacjonowania konfliktów zbrojnych kształtowany jest przez szereg wzajemnie powiązanych czynników, wśród których wymienia rozwój technologii komunikacyjnych, przemiany polityczne i społeczne, relacje między mediami konfliktami zbrojnymi i polityką państw, praktyki zawodowe dziennikarzy oraz ewolucję standardów etyki dziennikarskiej. Koncepcja dziennikarstwa wojennego i pokojowego Johana Galtunga stanowi zasadniczy punkt odniesienia dla konceptualizacji badanego problemu, natomiast zaproponowany system wskaźników tworzy podstawę jego późniejszej operacjonalizacji i analizy empirycznej. Autorka wykazuje bardzo dobrą znajomość literatury przedmiotu i w sposób uporządkowany rekonstruuje założenia obu modeli, ich rozwój w badaniach oraz możliwości ich wykorzystania jako narzędzia analitycznego. Na uznanie zasługuje także próba powiązania modeli dziennikarstwa wojennego i pokojowego z teorią ramowania, a także uwzględnienie ich

czterech podstawowych orientacji: pokój/wojna, prawda/propaganda, ludzie/elity oraz rozwiązanie/zwycięstwo. Przyjęcie tych wymiarów ma istotne znaczenie dla dalszej operacjonalizacji przedmiotu badań i wskazuje na zachowanie spójności między przyjętymi założeniami teoretycznymi i analizą empiryczną. Na wyróżnienie zasługuje również część poświęcona uwarunkowaniom praktycznej implementacji dziennikarstwa pokojowego oraz czynnikom sprzyjającym dominacji dziennikarstwa wojennego we współczesnym ekosystemie medialnym. Wartością rozdziału jest także wieloaspektowe ujęcie problemu, uwzględniające zarówno uwarunkowania ekonomiczno-instytucjonalne i organizacyjno-produkcyjne, jak i polityczno-wojskowe.

Ocena:

Rozdział stanowi dobre wprowadzenie w problematykę relacjonowania konfliktów zbrojnych, ukazując jego ewolucję w perspektywie historycznej, technologicznej i społeczno-politycznej. Jego zaletą jest szeroki zakres wykorzystanej literatury oraz ukazanie przemian relacji między mediami, działaniami wojennymi i władzą. Rozdział ma charakter opisowo-historyczny, Autorka starannie przedstawia stanowisko twórców koncepcji dziennikarstwa pokojowego i wojennego oraz jej późniejszych zwolenników, rekonstruując główne założenia obu modeli i ich rozwój. Na pozytywną ocenę zasługuje uwzględnienie przez Autorkę wybranych ograniczeń przyjętego podejścia teoretycznego. Świadczy to o krytycznym podejściu do analizowanej koncepcji.

Rozdział drugi („Konflikt izraelsko-palestyński – charakterystyka oraz relacjonowanie w mediach”) dostarcza szerokiego tła faktograficznego. W pierwszej kolejności przedstawia wymiar terytorialny konfliktu izraelsko-palestyńskiego jako jego podstawową i egzystencjalną oś. Autorka wskazuje cztery powiązane ze sobą problemy: granice i podział terytorium, w tym konsekwencje planu podziału ONZ z 1947 r. oraz wojen izraelsko-arabskich; okupację terytoriów palestyńskich i ograniczenia przemieszczania się, w tym znaczenie muru/barier separacyjnych; izraelskie osadnictwo na Zachodnim Brzegu i we Wschodniej Jerozolimie oraz jego konsekwencje polityczne, demograficzne i prawne; status Jerozolimy, szczególnie Wschodniej Jerozolimy, jako jednego z najtrudniejszych elementów negocjacji pokojowych. Narracja ma charakter chronologiczno-problemowy i obejmuje najważniejsze etapy konfliktu izraelsko-palestyńskiego – od narodzin syjonizmu i okresu mandatu brytyjskiego, przez wojny z 1948 i 1967 r. oraz porozumienia z Oslo, po współczesne kwestie okupacji, osadnictwa i Jerozolimy. Autorka przedstawia konflikt jako asymetryczny, wskazując na przewagę Izraela omawia potencjał i strategię działania Hamasu oraz innych palestyńskich ugrupowań zbrojnych, a także znaczenie zagrożenia terrorystycznego w izraelskiej polityce

bezpieczeństwa. Podejmuje również problem etyki działań wojennych Izraela oraz uwarunkowań prowadzących do eskalacji w maju 2021 r., w tym napięcie w Jerozolimie, sporu o Asz-Szajch Dżarrah, ostrzałów rakietowych i działań militarnych. Następnie Autorka przedstawia przebieg i konsekwencje wojny 11-dniowej, uwzględniając jej skutki humanitarne, materialne, militarne, polityczne, społeczne i medialne. Doktorantka podkreśla ponadto historyczne, polityczne, kulturowe, religijne i medialne uwarunkowania zainteresowania konfliktem, wskazując na odmienne sposoby jego interpretowania przez media zachodnie, izraelskie i arabskie.

Ocena:

Rozdział stanowi potrzebne zaplecze dla części empirycznej, ponieważ porządkuje wiedzę historyczną na temat konfliktu izraelsko-palestyńskiego, cechuje go szeroki zakres tematyczny, różnorodność wykorzystanych źródeł oraz próba ukazania wielowymiarowości konfliktu izraelsko-palestyńskiego. Na uwagę zasługuje wykorzystanie przez Autorkę kategorii sekurytyzacji w odniesieniu do sytuacji palestyńskich uchodźców. Jest to interesujący kierunek interpretacyjny. Na podkreślenie zasługuje sposób przedstawienia eskalacji konfliktu, która nie została zredukowana do pojedynczego wydarzenia, lecz ukazana jako proces wieloczynnikowy, obejmujący uwarunkowania lokalne związane z sytuacją w Jerozolimie, a także czynniki polityczne, militarne, społeczne i medialne po stronie izraelskiej i palestyńskiej. Takie ujęcie pozwala lepiej oddać złożoność procesów prowadzących do eskalacji i stanowi wartościowe rozwiązanie z perspektywy przyjętego problemu badawczego.

Jednocześnie szczególnej uwagi wymaga kwestia relacji przyczynowo-skutkowych. W niektórych fragmentach narracja przechodzi od chronologicznego opisu wydarzeń do kategorycznego wskazywania przyczyn eskalacji konfliktu, mimo że przywoływane źródła nie zawsze pozwalają na tak jednoznaczne wnioskowanie. Pomocne byłoby również stosowanie ostrożniejszych formuł analitycznych. Pozwoliłoby to uniknąć nadmiernego determinizmu przyczynowego i zwiększyłoby precyzję naukową wyводу

Rozdział trzeci („Metodologia badań”) poświęcono charakterystyce problemu i celu badawczego, zakresu i zasięgu badań, doboru materiału poddanego analizie, pytań i hipotez badawczych oraz zastosowanych metod i narzędzi badawczych (analiza zawartości, analiza porównawcza). Przedstawiono również ograniczenia przeprowadzonego badania. W procesie badawczym wykorzystano dwa podstawowe narzędzia informatyczne: IBM SPSS Statistics oraz MAXQDA Pro. Program IBM SPSS Statistics wykorzystano do organizacji i analizy danych ilościowych, w tym do kodowania materiału oraz przeprowadzania analiz statystycznych. Program MAXQDA Pro służył natomiast do gromadzenia i porządkowania

materiału badawczego oraz wspomagał analizę ilościową i jakościową. W dysertacji postawiono hipotezę badawczą: H1: W medialnym obrazie konfliktu izraelsko-palestyńskiego dominuje wojenny model dziennikarstwa oraz pięć pytań badawczych: PB1. Co charakteryzuje współczesne dziennikarstwo wojenne i pokojowe?; PB2. Jakie cechy dziennikarstwa wojennego i pokojowego charakteryzowały treści na stronach internetowych?; PB3. Jakie cechy dziennikarstwa wojennego i pokojowego charakteryzowały treści na platformie Facebook oraz X?; PB4. Który model relacjonowania bardziej angażował audytorium w mediach społecznościowych?; PB5. Czym różniły się relacje w mediach społecznościowych od relacji na stronach internetowych w kontekście wskaźników dziennikarstwa pokojowego i wojennego? Postawiony cel ma charakter wielowymiarowy, ponieważ obejmuje analizę sposobu przedstawiania konfliktu, jego rozwiązań i uczestników, języka przekazu, warstwy wizualnej i audiowizualnej oraz jego stroniczości. Takie ujęcie umożliwia ocenę, czy sposób konstruowania obrazu wojny przez poszczególne media odpowiada modelowi wojennemu czy pokojowemu. Mocną stroną jest również wykorzystanie pełnego korpusu materiałów spełniających przyjęte kryteria (1773 jednostek analizy) oraz połączenie analizy ilościowej i jakościowej.

Ocena:

Metodologię rozprawy należy ocenić jako dobrze zaprojektowaną i adekwatną do przyjętego problemu badawczego. Cel badań został sformułowany zasadnie i pozostaje spójny z przyjętą ramą teoretyczną. Hipoteza i pytania badawcze są zgodne z problematyką oraz celem dysertacji. Hipoteza H1 jest jednak nieco szeroka i nie w pełni odpowiada zakresowi analiz określonego w pytaniach badawczych. Sformułowanie „w medialnym obrazie konfliktu izraelsko-palestyńskiego” może sugerować wnioski odnoszące się do całego konfliktu, podczas gdy badanie dotyczy konkretnego wydarzenia – wojny 11-dniowej w 2021 r. – oraz określonych mediów i kanałów komunikowania, dlatego, według mnie, zasadne byłoby ograniczenie hipotezy do badanego okresu i materiału. Pytania badawcze są trafnie sformułowane i pozostają w bezpośrednim związku z analizą empiryczną, przy czym na uwagę zasługuje PB4, które łączy model relacjonowania konfliktu z charakterem przekazu i reakcjami odbiorców. W tym kontekście warto doprecyzować czy analiza uwzględnia wielkość audytorium/zasięg poszczególnych przekazów, ponieważ w przypadku porównywania nadawców o różnej liczbie obserwujących wartości bezwzględne interakcji mogą nie odzwierciedlać rzeczywistego poziomu zaangażowania odbiorców.

W mojej ocenie udoskonalenia wymaga sposób definiowania kategorii „neutralnego” modelu relacjonowania. Przyjęcie zasady, zgodnie z którą o neutralności przekazu decyduje

równoważna liczba wskaźników dziennikarstwa wojennego i pokojowego, wydaje się niewystarczające metodologicznie, ponieważ równowaga ilościowa nie musi oznaczać neutralności przekazu. Taki wynik może bowiem wskazywać na współwystępowanie cech obu modeli, a tym samym na hybrydowy lub mieszany charakter materiału. Zasadne byłoby zatem rozważenie wprowadzenia kategorii „mieszany/hybrydowy” (taki pojawia się w dalszej części pracy) albo przyjęcie dodatkowych kryteriów pozwalających odróżnić rzeczywistą neutralność od intensywnego współwystępowania wskaźników obu modeli

Obszarem do udoskonalenia jest także rzetelność kodowania, w tym wyraźne określenie procedury oceny zgodności/stabilności wewnątrzkoderskiej. Przy jednym koderze właściwe jest (tak jak deklaruje Autorka) ponowne zakodowanie części materiału przez tego samego koderza i obliczenie np. dla zmiennych nominalnych współczynnika kappa Cohena, co pozwala ocenić stabilność wewnątrzkoderską. Dokładniejsze opisanie procedur analizy statystycznej (np. wskazanie wykorzystanych testów statystycznych) i instrukcji kodowania materiałów wizualnych także podniosłoby wartość zastosowanej metodologii. W treści rozdziału pojawia się informacja o wprowadzaniu 105 dodatkowych zmiennych – brakuje jednak doprecyzowania jakie to zmienne. Nie bardzo też rozumiem zdanie: „Choć pomiędzy liczbą materiałów poszczególnych nadawców zaobserwować można dysproporcje, to zgromadzenie pełnych prób nie zakłóca reprezentatywności badania, ponieważ umożliwia ona wskazanie trendów i tendencji w każdym z przypadków, co umożliwia także porównanie”. – skoro jest to analiza pełnego korpusu materiałów, to w jakim sensie badanie jest reprezentatywne.

Rozdział czwarty („Analiza modeli relacjonowania konfliktu izraelsko-palestyńskiego w 2021 roku w Al-Dżazirze, CNN oraz The Times of Israel”) obejmuje wieloaspektową analizę wyników badań własnych na temat sposobu relacjonowania konfliktu izraelsko-palestyńskiego, uwzględniając sposób przedstawiania jego przyczyn, przebiegu i implikacji, prezentowanie możliwych rozwiązań konfliktu, orientację na elity lub społeczeństwo, język relacji, wykorzystanie materiałów wizualnych i audiowizualnych oraz stronniczość i sposób ukazywania stron konfliktu. Analizę zamyka zwięzłe podsumowanie obecności wojennego i pokojowego modelu relacjonowania. Odrębną część poświęcono odbiorowi i zaangażowaniu użytkowników w mediach społecznościowych, analizowanym na przykładzie Facebooka i platformy X.

Ocena

Analiza wyników jest staranna, obszerna i pozwala dostrzec interesujące podobieństwa i różnice między badanymi nadawcami oraz platformami. Szczególnie podrozdziały: „Orientacja na elity vs. orientacja na społeczeństwo” oraz „Język relacji” są ciekawą częścią pracy. Autorka w

sposób przejrzysty przedstawia wyniki analiz ilościowych, wskazując na wyraźną przewagę orientacji na elity we wszystkich analizowanych kanałach komunikacji. Docenić trzeba pogłębienie analizy poprzez uwzględnienie eksponowanych aktorów elitarnych i społecznych oraz porównanie sposobu ich prezentowania przez poszczególnych nadawców. Pozwala to nie tylko stwierdzić dominację orientacji elitarniej, lecz także uchwycić różnice między nadawcami. Interesujące jest też pokazanie, że różnice między nadawcami dotyczą nie tylko natężenia emocjonalności języka, lecz także sposobu wartościowania i kategoryzowania poszczególnych aktorów konfliktu. Autorka umiejętnie wykorzystuje dostępną, najnowszą literaturę do interpretacji wyników własnego badania, odnosząc obserwowane praktyki językowe do takich kategorii, jak np. militaryzacja języka, demonizacja, sensacjonalizacja, wiktymizacja. Jednocześnie rekomendowałabym większe rozdzielenie wyników własnych od interpretacji opartej na literaturze oraz ostrożniejsze formułowanie niektórych wniosków. W kilku miejscach Autorka przechodzi od zaobserwowanych praktyk językowych do przypisywania nadawcom określonych intencji, których samo badanie materiałów nie pozwala jednoznacznie potwierdzić. Podrozdział dotyczący materiałów wizualnych i audiowizualnych stanowi poszerzenie analizy treści przekazów i potrzebne uwzględnienie multimodalnego charakteru współczesnego dziennikarstwa. Pewnych dookreśleń wymaga jednak operacjonalizacja kategorii wizualnych materiałów „wojennych” i „pokojowych”. W obecnej postaci klasyfikacja wydaje się częściowo oparta na samym przedmiocie przedstawienia, podczas gdy z perspektywy teorii dziennikarstwa pokojowego i wojennego istotne znaczenie ma również funkcja komunikacyjna obrazu, jego sposób kadrowania i kontekstualizacji oraz relacja między warstwą wizualną a tekstem. Sama obecność obrazu przemocy, działań militarnych lub ich konsekwencji nie musi bowiem automatycznie oznaczać orientacji wojennej. Warto zatem wyraźniej uzasadnić kryteria klasyfikacji i wskazać, jakie cechy materiału przesądzały o przypisaniu go do określonego modelu.

Fragment dotyczący odbioru i zaangażowania użytkowników mediów społecznościowych należy ocenić wysoko. Autorka podejmuje interesującą próbę powiązania modeli relacjonowania konfliktu z różnymi formami aktywności odbiorców. Wskazane byłoby także doprecyzowanie, czy przedstawione różnice mają wyłącznie charakter opisowy, czy zostały poddane weryfikacji statystycznej. Jeżeli analiza opiera się wyłącznie na danych opisowych, wnioski powinny być formułowane z większą ostrożnością i nie sugerować istnienia potwierdzonych zależności przyczynowych między modelem relacjonowania a poziomem zaangażowania odbiorców.

Wnioski, dyskusję oraz zakończenie należy ocenić pozytywnie. Wnioski są spójne z przeprowadzoną analizą empiryczną i w sposób uporządkowany odnoszą się do postawionych pytań oraz hipotezy badawczej. Dyskusja pozwala na właściwe osadzenie uzyskanych wyników w szerszym kontekście teoretycznym i dotychczasowym stanie badań, a także uwypukla najważniejsze podobieństwa i różnice w sposobie relacjonowania konfliktu przez analizowanych nadawców. Zakończenie stanowi syntetyczne podsumowanie procesu badawczego, podkreśla najważniejsze ustalenia oraz wskazuje ich znaczenie poznawcze i dobrze domykają konstrukcję rozprawy.

Ocena wykorzystanych źródeł i literatury

Pracę kończy obszerna bibliografia. Jest ona tematycznie zróżnicowana i właściwie dobrana do podjętej problematyki. Obejmuje zarówno klasyczne opracowania dotyczące dziennikarstwa wojennego i pokojowego, mediatyzacji, framingu, analizy zawartości oraz współczesne publikacje poświęcone konfliktowi izraelsko-palestyńskiemu, mediom cyfrowym i sposobom angażowania odbiorców. Na pozytywną ocenę zasługuje wykorzystanie licznych pozycji literatury polsko- i anglojęzycznej, a także różnorodnych typów źródeł, w tym monografii, artykułów naukowych, rozdziałów w pracach zbiorowych, raportów instytucjonalnych oraz materiałów źródłowych dotyczących wojny 11-dniowej w 2021 r. Walorem bibliografii jest również bogaty zasób opracowań i źródeł historycznych, pozwalających na wieloaspektowe przedstawienie genezy, przebiegu i uwarunkowań konfliktu izraelsko-palestyńskiego oraz jego kolejnych etapów. Dobór literatury wskazuje na dobrą orientację Autorki w stanie badań oraz umożliwia osadzenie analiz empirycznych w kontekście teoretycznym i badawczym.

Ocena formalnej strony rozprawy doktorskiej

Pod względem opracowania redakcyjnego i stylistyczno-językowego, a także w zakresie stosowania zasad dotyczących odsyłaczy bibliograficznych, rozprawa w niektórych fragmentach wymaga większej staranności. Jak w każdym tego typu opracowaniu, również w recenzowanej dysertacji można wskazać stylistyczne potknięcia językowe, powtórzenia oraz błędy literowe i interpunkcyjne, a także pojedyncze niekonsekwencje zapisie przypisów. W kilku miejscach zauważalne są również rozbieżności między wartościami liczbowymi podanymi w tekście i tabelach. Wskazane byłoby również miejscami zneutralizowanie języka wypowiedzi, zwłaszcza w partiach dotyczących historycznych i politycznych uwarunkowań konfliktu, tak aby zachować konsekwentnie analityczny i możliwie bezstronny charakter narracji naukowej. Uchybienia te mają przede wszystkim charakter redakcyjny, jednak ich

nagromadzenie w niektórych partiach tekstu uzasadnia potrzebę przeprowadzenia korekty całości opracowania.

Wnioski końcowe i konkluzja:

Ustawowe wymagania i kryteria pracy doktorskiej określone są w ustawie: „Rozprawa doktorska przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego (...) powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej”.

Zgodnie z tym, że istotą pracy doktorskiej powinno być pokazanie warsztatu naukowego doktoranta, który powinien polegać na umiejętności analize literatury, sformułowaniu problemu i pytań badawczych, wyborze metody, przeprowadzeniu badań i ich interpretacji stwierdzam że Doktorantka te wymogi spełnia.

Stwierdzam zatem, iż recenzowana przeze mnie rozprawa doktorska mgr Anny Stani zatytułowana: „Dziennikarstwo wojenne czy pokojowe? Modele relacjonowania konfliktu izraelsko-palestyńskiego w mediach arabskich, amerykańskich i izraelskich w 2021 roku” odpowiada warunkom stawianym tego typu opracowaniom i wnoszę do Rady Naukowej Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach o jej **dopuszczenie do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia doktora.**

Justyna Szulc-Karwina